

ת"פ 17543/02/16 - מדינת ישראל נגד עמיר מולנר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 17543-02-16 יחידת תביעות להב 433 נ' מולנר
לפני כבוד השופטת מעין בן ארי

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ, עו"ד נעמה ניר
נגד
הנאשם: עמיר מולנר

הכרעת דין

אני מודיעה, בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], התשמ"ב-1982, על זיכוי הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

כתב האישום, המענה והליך שמיעת הראיות

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו בהתאם לסעיף 275 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן- "חוק העונשין").

2. בהתאם למיוחס לנאשם בכתב האישום, ביום 14/3/13, סמוך לשעה 06:30, על יסוד צו חיפוש שהוצא עוד ביום 4/3/13 (להלן- "צו החיפוש") הגיעו בלשי היחידה הכלכלית של המשטרה וחוקריה, לדירת הנאשם ברחוב תרצה ברמת גן (להלן- "הדירה"), על מנת לבצע את צו החיפוש. השוטרים דפקו על הדלת פעמים רבות, צלצלו בפעמון, צעקו כי מדובר במשטרה ודרשו כי הנאשם יפתח את הדלת, אולם הוא התעלם מקריאות השוטרים ולא עשה כן.

נטען בכתב האישום כי לאחר למעלה משעה, כיסו השוטרים את מצלמות האבטחה שמחוץ לדירה ואת עינית הדלת, והמתינו מחוץ לדירה על מנת לוודא כי הנאשם נמצא בתוך הדירה. סמוך לשעה 11:10, זיהה הבלש איתי עיני תנועה בתוך הבית, ובתגובה החלו השוטרים לדפוק על הדלת תוך שימוש בפטישים ובלום וצעקו כי מדובר במשטרה וכי אם לא יפתח את הדלת, הם יאלצו לפרוץ אותה. נטען כי רק כעבור 15 דקות ענה הנאשם לשוטרים וביקש מהם להזדהות. אז, השוטרים איתי עיני וטל עלוש הציגו תעודת שוטר ומסרו כי בידם צו חיפוש, אך

הנאשם טען כי אינו מצליח לפתוח את הדלת, ומשכך, סמוך לשעה 11:50, פרצו שוטרי יס"מ את דלת הדירה על מנת לבצע את החיפוש.

3. במענה לכתב האישום, כפר הנאשם בעובדות כתב האישום, והודיע כי אינו מעוניין בייצוג של עורך דין. במקרים בהם נאשם אינו מיוצג על ידי עורך דין, מוטלת על בית המשפט חובה מוגברת (ראה ע"פ 11/76 **בן שלמה נ' מ"י פ"ד** ל (2) 828; ע"פ 383/87 **חגי' נ' מ"י פ"ד** מ"ב (4) 54) ומשכך, נשמעו כל עדי התביעה, הובהר כי כל חומר החקירה נמסר לנאשם, והוסבר לנאשם בדבר כל אחד מהשלבים של הדיון והזכויות שבדין.

4. במסגרת פרשת התביעה, נשמעה עדותם של כל עדי התביעה, ובכלל זה של השוטרים אשר השתתפו באירוע: ניר נוביק, איתי עיני, טלמור דיין וצורי קברטה, וכן חגי משה, משה הילל ותומר מנשה אשר הצטרפו בשלב מאוחר יותר לביצוע החיפוש בדירה (להלן- "**השוטרים נוביק, עיני, טלמור, צורי, חגי, הילל, מנשה**"). עוד העידו הקצינים יבגני סטריזוב, אחראי על צוות החוקרים, וטל עלוש, קצין בילוש, שהיה אחראי על צוות הבלשים (להלן- "**הקצין יבגני**", "**הקצין עלוש**") ונשמעה עדותו של השוטר ניר אדרי (להלן- "**השוטר אדרי**") בנוגע למצלמות שנתפסו מבית הנאשם. בנוסף, הוגשו דוחות פעולה ומזכרים שערכו העדים ביום האירוע וכן מזכרי הבהרה והשלמה שמולאו לבקשת המאשימה, בשלבים מאוחרים יותר.

באופן כללי ייאמר, כי העדים תיארו את מהלך העניינים, כל אחד בהתאם לחלקו, למן ההיערכות לחיפוש בעקבות צו החיפוש שניתן 10 ימים עובר למועד החיפוש, הגעתם לדירה ופרישת הכוח, הדפיקות על דלת הדירה ובשלב מסוים גם צלצול בלתי פוסק בפעמון. בהמשך, העידו על ההחלטה לכסות את המצלמות הפזורות בקומת דירת הנאשם לרבות המצלמה הממוקמת בעינית הדלת, על ההחלטה לנסות לפרוץ את הדלת לאחר זיהוי תנועה בבית, ובהמשך, לאחר שנוצר קשר עם הנאשם, על ניסיון פתיחת הדלת על ידי הנאשם ופריצתה בסופו של יום על ידי שוטרי יס"מ.

5. במסגרת פרשת ההגנה, נשמעה עדותו של הנאשם לפיה בבוקר האירוע התעורר לקול דפיקות בדלת ובעיקר לקולו של צלצול רציף של פעמון הדלת, אז פנה להסתכל במצלמות האבטחה על מנת לברר את זהות העומדים מחוץ לדלת, ומשגילה כי המצלמות, לרבות זו הממוקמת בעינית הדלת, מכוסות, חשש כי אלמונים מנסים לפגוע בו. לפיכך, ובהינתן אזהרות ספציפיות שקיבל מהמשטרה אודות ניסיונות לפגוע בו, החליט להסתגר בחדר הביטחון בדירה, אולם בהמשך, כאשר שמע כי נעשה ניסיון פריצה לדלת באמצעות פטישים, החליט, בלית ברירה, להגיע לדלת ודרש כי העומדים בחוץ יזדהו. או אז, השוטרים הציגו תעודות שוטר ומסרו כי בידיהם צו חיפוש. הנאשם תיאר כי ניסה לפתוח את הדלת, אולם נוכח הנזק שנגרם לדלת בשל השימוש בלוח ובפטישים, לא ניתן היה לעשות כן, והדלת נפתחה לבסוף רק לאחר שהוזעקו שוטרים נוספים באמצעות ערכת פריצה מיוחדת. הנאשם הגיש תיעוד מצלמת אבטחה המתעד חלק משמעותי מהאירוע (נ/1).

מטעם ההגנה, העיד שוטר היס"מ אהרון לוי (להלן- "**השוטר לוי**") אשר פרץ באמצעות ערכת הפריצה את דלת

הדירה, וכן מר ערן מלכה (להלן- "מלכה") אשר שימש אותה עת ממלא מקום של ראש מפלג, וטיפול בעת הרלוונטית בתיקי חקירה הקשורים בנאשם.

6. בסיכומיה, עתרה ב"כ המאשימה, עו"ד נעמה ניר, להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, שכן לטעמה, הוכח כי במהלך השעות בהן שהה הכוח במקום, היה הנאשם בביתו, לא פתח את הדלת, ובכך הפריע לשוטרים במילוי תפקידם. ב"כ המאשימה עמדה על כל אותן אינדיקציות המלמדות לטעמה, כי הנאשם היה מודע לנוכחות השוטרים מחוץ לדלת, והדגישה כי העבירה המיוחסת לנאשם הסתיימה למעשה בעת שנוצר קשר עם הנאשם וניסיונו לפתוח את הדלת.

7. הנאשם בסיכומיו, טען כי השוטרים לא מסרו גרסאות אמת בבית המשפט, בעיקר בכל הנוגע לתיאור הפעולות שביצעו לרבות לוח הזמנים, כפי שהוכח נחרצות במסגרת התיעוד נ/1, וכי דאגו לתאם עדויות ואף מחקו את התוכן המקורי במצלמות. בנוסף, העלה הנאשם תמיהה מדוע המתניו השוטרים בביצוע החיפוש עשרה ימים לאחר מתן הצו, בהינתן החשיבות הנובעת לניסיון לתפוס אמל"ח בחזקתו. הנאשם נעץ את יתדות טענותיו בהתנהלות מגמתית של מלכה אשר לשיטתו "תפר לו תיק". לאור כל האמור, עתר הנאשם להורות על זיכויו בדין.

בסיס נורמטיבי

עבירה של הכשלת שוטר

8. סעיף 275 לחוק העונשין קובע כי:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר, דינו- מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים".

עניינה של העבירה, בהתנהגויות שנועדו למנוע את אכיפת החוק ואשר תוצאתן הינה הכשלה של המשטרה מלמלא את תפקידה, כאשר מדובר בעבירה התנהגותית שהיסוד הנפשי שבה הוא מסוג "מטרה". על המאשימה מוטל הנטל להוכיח כי המעשה נעשה במטרה להפריע לשוטר או להכשילו בעת שהוא ממלא את תפקידו.

המושגים "הכשלה" ו"הפרעה" אינם מוגדרים בחוק, אולם אלה פורשו במהלך השנים בפסיקה, כאשר ניכר כי מדובר בפרשנות מרחיבה (ראה יעקב קדמי, **על הדין בפלילים** (חלק שלישי) 1657, והפסיקה הנזכרת שם), אם כי התנהגות פאסיבית לחלוטין או כזו המסתכמת בצעקות המופנות כלפי שוטר או הפגנת זלזול לא הוכרה לעיתים כמעשה הממלא את תנאי הסעיף (ראה ע"פ 170/59 **בשיר נ' מ"י** פס"מ כ"ג 202; ע"פ 301/61 **וולפין נ' מ"י** פס"מ ל' 360).

9. הערך המוגן העומד בבסיס העבירה של הכשלת שוטר עניינו שמירה על הסדר הציבורי, הגנה על שלטון החוק ועל נציגיו על מנת שיוכלו לפעול לשם אכיפתו, כאשר ראוי להפנות בהקשר זה לדברי בית המשפט ברע"פ 10141/09 **בן חיים נ' מ"י** (6/3/2012):

"הסמכויות הניתנות לשוטר נועדו לאפשר לו למלא את תפקידיו הנוגעים למניעת עבירות ולתפיסת עבריינים. תפקידים וסמכויות אלה הוקנו לשוטרים על מנת לקדם את האינטרס הציבורי הרחב בהגנה על הסדר הציבורי והביטחון האישי של בני הציבור כולו" (ראה גם ע"פ 500/87 **בורוכוב נ' מ"י** (8/3/1988); רע"פ 5579/10 **קריה נ' מ"י** (2/8/210); ע"פ 5214/13 **סירחאן נ' מ"י** (30/12/2013)).

מכאן, שאין חולק כי חובה על המחזיק במקום לאפשר ביצוע חיפוש כאשר מגיעים שוטרים לביתו כשהם מצוידים בצו חתום כדין, שאחרת הימנעות מלעשות כן עשויה לגבש עבירה של הכשלת שוטר.

צו חיפוש וסמכויות המשטרה בביצועו

10. לצורך השלמת התמונה המשפטית, ראוי להפנות גם להוראות הדין המסדירות את סמכות השוטרים הבאים לבצע חיפוש. כידוע, צו חיפוש מעניק לכל שוטר סמכות כניסה לחצרים הנקובים בצו, תפיסת חפצים המפורטים בצו או כאלה שיש יסוד להניח שנעברה או מתכוונים לעבור בהם עבירה, וכן סמכות חיפוש באדם ואף מעצרו בהתקיים נסיבות מסוימות (סעיף 24(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן- "**פקודת סדר הדין הפלילי**")).

11. סעיף 45 לפקודת סדר הדין הפלילי קובע כדלקמן:

"אדם הגר בבית או במקום שמותר להיכנס אליו מכוח רשות לעצור או לחפש, או הממונה על בית או מקום כאמור, ירשה, לפי הדרישה, כניסה חופשית ויתן כל הקלה סבירה; נדרש וסירב להרשות כניסה כאמור, מי שזכאי להיכנס רשאי לבצע את הכניסה בכוח."

מהוראות סעיף 45 לפקודת סדר הדין הפלילי עולה כי זכות הכניסה בכוח לרשות היחיד של האזרח כדי לעצור אותו או לערוך חיפוש בביתו, אף אם מבוססת על צו, מותנית בכך שתחילה דרש השוטר מהאזרח לאפשר לו להיכנס לביתו, והאזרח סירב להרשות את כניסתו. משמע, בשלב הראשון צריכה להתקיים דרישה להיכנס לחצרים, ורק אם דרישה זו סורבה, ניתן לעשות שימוש בכוח. בהקשר זה ראוי להפנות לע"פ 89/78 **אפנג'ר נ' מ"י** פ"ד ל"ג (3) 141, שם נדון עניינו של נאשם אשר תקף שוטרים אשר התפרצו למקום על מנת לערוך חיפוש. נקבע כי הזכות להיכנס בכוח לרשות היחיד אף אם מצויה בידי השוטר פקודת מעצר, מותנית בכך שתחילה דרש השוטר מאותו אזרח לאפשר לו להיכנס לביתו, והאזרח סירב לעשות כן. בנוסף, צוין כי לא היה די בידעתו של הנאשם כי מדובר בשוטרים בשל היכרות קודמת עימם, וכי היה עליהם להזהות בפניו כשוטרים הבאים לבצע חיפוש מתוקף צו.

12. לפיכך, עולה מן האמור כי מדובר ברצף של שני שלבים: **הראשון** - על השוטר המגיע לערוך חיפוש **להזדהות** בפני מחזיק הנכס כשוטר בין על דרך של לבישת מדים, או כובע זיהוי משטרתי ובין באמצעות אמירה מפורשת כי מדובר במשטרה או הצגת תעודת שוטר. **השני** - לא די בזיהוי כשוטר, אלא יש להודיע למחזיק המקום כי קיים צו חיפוש **ולדרוש** ממנו לאפשר כניסה. רק עמידה בשני בשלבים הנ"ל תקים לשוטר זכות להיכנס בכוח למקום על מנת לבצע את החיפוש או את המעצר, וזאת ככל שמחזיק המקום מסרב לדרישה להיכנס למקום.

החובה על בעלים של המקום, ומה בינה ובין עבירה של הכשלת שוטר

13. כאמור, סעיף 45 לפקודת סדר הדין הפלילי מקים על המחזיק במקום חובה להרשות כניסה חופשית למקום, לאחר שנדרש לעשות כן. למעשה, ככל שמחזיק המקום לא נדרש בהתאם לאמור לעיל לאפשר כניסה למקום, לא חלה עליו החובה לאפשר זאת. היה וסירב לדרישה, עלול המעשה להוות אף עבירה בהתאם לסעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי, שעניינה הכשלת חיפוש בכוח או באיומים.

14. עם זאת, סעיף 47(א) הנ"ל אינו מתייחס לסיטואציה שבה החיפוש נכשל בעקבות התנהגות פאסיבית של מחזיק המקום, שעניינה התעלמות **מהדרישה להרשות** כניסה לאחר שלב ההזדהות. במקרה כזה, ככל שיוכח כי מחזיק מקום היה מודע לדרישה מצד השוטרים לאפשר כניסה מכוח קיומו של צו חיפוש והתעלם מכך, תחול הוראת סעיף 275 לחוק העונשין, המתפרשת על כל התנהגות שיש בה כדי להכשיל שוטר במילוי תפקידו.

15. בטרם סיום חלק זה, ראוי להזכיר את דברי ב"כ המאשימה בסיכומיה ובמהלך המשפט כי אין בנמצא כתבי אישום במסגרתם יוחסה למחזיק מקום עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו הנשענת על התנהגות פאסיבית שהביאה להכשלת חיפוש, כמו שמיוחס לנאשם בעניינו. לטענתה, ההחלטה להגיש כתב אישום במקרה הנדון נבעה בין היתר מהימנעות הנאשם מלספק גרסה מלאה ומפורטת אודות ההתרחשות בביתו (ראה סיכומי המאשימה עמ' 91 לפר' ש' 4, 17).

קביעת ממצאים עובדתיים

כללי

16. לאחר שמיעת העדויות ועיון במסמכים שהוגשו במהלך הדיונים, עולה התמונה העובדתית שתפורט בפרק זה, כאשר נתח גדול מהשתלשלות העניינים אינו שנוי במחלוקת בסופו של יום, וזאת בעקבות תיעוד האירועים שנקלט באחת המצלמות שפעלו במקום. תיעוד זה הוגש על ידי הנאשם בהסכמת המאשימה (נ/1), כאשר בחקירותיהם הנגדיות, אישרו השוטרים את רצף האירועים שהתגלה בסרטון (ראה עדות הקצין

עלוש החל מעמ' 59 לפר'; סיכומי ב"כ המאשימה עמ' 89 ש' 6-3).

הגם שחלף זמן מאז האירוע, וקשה לצפות כי התיאורים יהיו מדויקים לחלוטין, לא ניתן היה להתעלם מאי דיוקים, לעיתים בולטים, בין העדות הראשית של השוטרים ותוכן דוחות הפעולה שמילאו, לעומת התיאור האובייקטיבי שהגיש הנאשם מאחת ממצלמות האבטחה. רק לשם המחשה, ראוי להפנות לאמירות הנוגעות לפרק הזמן בו דפקו השוטרים על הדלת ובהן: "ללא הרף זה לאורך כל שעות הפעילות" (עדות הקצין עלוש עמ' 60 ש' 10, ת/13); "כל הזמן" "במשך שעה שלמה" (השוטר נוביק עמ' 20 לפר'); "זה היה כ- 5 שעות כל הזמן דפיקות וצעקות" (עדות השוטר טלמור עמ' 26 ש' 3 לפר'), וכן לאמירות הנוגעות לעיתוי בו כוסו המצלמות: "מ- 06:50 עובר שעה ואז כיסינו את המצלמות"; "לאחר שעה פלוס הסתרתי את המצלמות" (עדות השוטר עיני עמ' 23 ש' 6 לפר'; עדות הקצין עלוש עמ' 58 ש' 15 לפר', ת/15). לאחר הצגת הסרטון נ/1, הסתבר כי דברים אלה לא שיקפו את השתלשלות העניינים לאשורה.

17. עוד ראוי להזכיר, כי צו החיפוש (ת/4) ניתן לבקשת המשטרה ביום 4/3/13, לצורך תפיסת אמל"ח בדירתו של הנאשם, כאשר אין חולק כי לאחר חיפוש במשך מספר שעות (12:20-15:30) לא נתפס אמל"ח. מדו"ח החיפוש (ת/6) עולה כי נתפסו עשרות מסמכים, מכשירי אלקטרוניקה, מכשירי פלאפון, צעצועים מחדר הילדים, מכשירי חשמל ועוד. בנוסף, התשובה לשאלה בנוגע לגורם אשר החליט על עריכת החיפוש נותרה לא ברורה (הקצין עלוש עמ' 57 ש' 25 לפר', הקצין יבגני עמ' 36 החל מש' 16 לפר').

18. מהעדויות עולה כי בוצע תדריך לבלשים עובר להגעתם למקום, על ידי הקצין עלוש. השוטרים הגיעו לבניין המגורים של הנאשם ברמת גן, כשהם חובשים כובעי זיהוי משטריים, וזאת על מנת שניתן יהיה לזהותם כשוטרים (ראה ת/7, ת/7א, ת/11, ת/15, עדות השוטר צורי עמ' 44 ש' 32). בשל השעה המוקדמת 06:30 בבוקר, והימצאות כלי רכב בבעלות הנאשם בחניון, ההנחה המוקדמת הייתה כי הנאשם נמצא בביתו (ראה עדות השוטר עיני עמ' 22 ש' 22). למרות הנחה מוקדמת זו, אין חולק כי שוטרי הכוח שהו מחוץ לדירה החל מהשעה 06:19 ועד לשעה 11:10, כאשר הסיבה להמתנה הממושכת בטרם החלטה על כניסה בכוח לדירה נבעה מהספק לגבי נוכחותו של החשוד בדירה (ראה דוח הבהרה של הקצין עלוש (ת/18) מיום 6/10/13; עדות השוטר נוביק עמ' 15 ש' 23; עדות השוטר עיני עמ' 3 ש' 3 לפר').

19. בנוסף, יש לציין כי בכל העת ועד שעה 11:10 בוצעה "סגירה" (תצפית) של שוטרים על הכניסה לבית, החניון, ומול חלונות הדירה, על מנת למנוע אפשרות השלכת חפצים מתוך הדירה ובעקבות כך, שיבוש הליכים (ראה דוחות פעולה ת/5, ת/11).

20. בכל הנוגע להשתלשלות העניינים הרלבנטית לצורך הכרעה בשאלה אם הנאשם היה מודע לכך ששוטרים בתפקיד מבקשים ממנו להרשות כניסה לביתו מכוח צו חיפוש, הרי שניתן לחלקה לשלושה מקטעי זמן: **מקטע ראשון** - שלב הנקישות על הדלת; **מקטע שני** - שלב כיסוי המצלמות; **מקטע שלישי** - יצירת הקשר עם הנאשם וביצוע החיפוש.

מקטע ראשון- נקישות על הדלת (06:19-06:49)

21. עולה מן הראיות, כי לאחר הגעת הכוח לדירה, מהשעה 06:19 עד השעה 06:26, דפקו שוטרים על דלת הדירה של הנאשם, וזאת במשך מספר דקות בלבד, בשתי פאזות נפרדות. מדובר בדלת פלדלת רחבה, משורינת, מאסיבית ובעלת משקוף כפול בעל חיפוי (עדות השוטר צורי עמ' 46 ש' 5 לפר'; עדות השוטר עיני עמ' 20 ש' 11 לפר'; ת/8; עדות השוטר לוי עמ' 86 החל משורה 23 לפר'). בחלוף מספר דקות בהן נראים השוטרים כמתייעצים ביניהם במרחק מהדלת, שבו ודפקו לסירוגין על הדלת משעה 06:42 עד שעה 06:49. בנוסף, בשלב מסוים, נדחף גם קיסם (בהתאם לעדות השוטר עיני עמ' 23 ש' 21 לפר') או הודבק סלוטייפ (בהתאם לעדות הקצין עלוש עמ' 58 ש' 27) בפעמון ולפיכך נשמע בתוך הדירה צלצול חזק בלתי פוסק (עדות הקצין עלוש עמ' 58 ש' 30 לפר'), כאשר לא ניתן לקבוע העיתוי שבו החל להישמע הצלצול בתוך פרק הזמן במקטע זה (עדות השוטר עיני, ע' 23, ש' 21 לפר').

מדובר אפוא בשני פרקי זמן קצרים, בני 7 דקות כל אחד, בהם דפקו השוטרים על דלת ביתו המשורינת והמאסיבית של הנאשם.

22. גרסת הנאשם כפי שנמסרה בתמצית בהודעתו במשטרה (ת/1 עמ' 1) ובעדותו בבית המשפט (עמ' 67 ובעמ' 68 לפר') הינה כי ישן שינה עמוקה ועמו אישה בחדר השינה שהינו ממ"ד (חדר ביטחון), ולא התעורר אלא לאחר התגברות הדפיקות והשתלבותן עם צלצול הפעמון הרציף. גרסה זו אינה נשללת בשים לב לשעת הבוקר המוקדמת, והיא אף עולה בקנה אחד עם גודל ומבנה הדירה, לגביהם העידו העדים, וכן עם העובדה שמדובר בדלת מאסיבית ומשורינת, שלדברי הנאשם "לדפוק עליה זה כמו לדפוק על קיר" (עמ' 71 ש' 4 לפר').

23. אשר לצעקות "משטרה" עליהן העידו רק חלק מהשוטרים, הרי שנוכח הצלצול המחריש, הסברו של הנאשם כי לא ניתן היה לשמוע צעקות לא נשלל, מה גם שהנאשם כאמור שהה בממ"ד (עמ' 71, ש' 19 לפר'; אשר לקיומו של ממ"ד בדירה ראה ת/6).

24. נטען על-ידי המאשימה בסיכומיה כי הימנעות הנאשם מהעדת האישה שהייתה עמו פועלת לחובתו. הנאשם הסביר כי הימנעות זו נעוצה בסיטואציה רגישה וכלשונו: "הייתי מוותר על הכל ולא להעמיד אותה בסיטואציה הזו" (עמ' 71, ש' 29 לפר'; בקשר לרגישות הסיטואציה ראו גם דו"חות השוטרים נוביק (ת/15) וצורי (ת/11)). בנסיבות אלה, סבורני כי לא ניתן לייחס להימנעות האמורה משקל משמעותי.

מקטע שני- כיסוי המצלמות (06:49-11:10)

25. בשעה 06:49 כוסו המצלמות במסדרון מחוץ לדירה ומעל עינית הדלת, בהוראת הקצין עלוש, זאת כדי **"..שלא יראה את התארגנות של הכוחות ויראה מה עושים שם...הבנתי שאם הוא בבית יש כאן סוג של משחק ולא רוצה לפתוח. אמרתי נעשה כאן תחבולה"** (עדות הקצין עלוש עמ' 59 החל מש' 2

לפר'; ראה גם דוח ת/15 והתמונות המצורפות לו ת/16), "מה שעשינו לצורך זה שאותו אדם לא יבין שאנחנו כן שם או לא שם, אז לצורך זה כיסינו את המצלמות" (עדות השוטר עיני עמ' 22 ש' 3 לפר').

26. הנאשם העיד כי בשלב זה, משהתעורר לשמע הדפיקות והצלצול מחריש האזנים, ניגש לבדוק את מצלמות האבטחה, כולל עינית הדלת, והבחין כי המצלמות כוסו (עמ' 67 החל משורה 15 לפר'). משכך, ובהתחשב בעובדה כי הוזהר על ידי המשטרה במספר רב של הזדמנויות, כולל בסמוך לפני האירוע, בקשר לאיומים על חייו מצד גורמי פשיעה (ראה עדות השוטר עיני בקשר לאזהרות הנ"ל עמ' 25 ש' 23 לפר'), חשש הנאשם כי אלמונים מנסים לפגוע בו, ולכן חזר לחדר הביטחון והסתגר שם עד יעבור זעם. יצוין, כי החשש שהביע הנאשם מפני ניסיון פגיעה מצד אלמונים עולה בקנה אחד עם תגובותיו לשוטרים מיד כאשר פגש בהם לפיהן "משהו היה נראה לי לא בסדר" (דוח פעולה הקצין עלוש ת/13), וכן כי "חשדתי שמהו לא בסדר" (דוח המעצר ת/14).

27. כפי שצוין לעיל, השלב הראשון בביצוע צו חיפוש מחייב את הזדהות השוטרים בפני מחזיק המקום. אמנם בענייננו הגיעו השוטרים עם כובעי משטרה במטרה שהנאשם יזהה אותם כשיציץ בעינית (ראה עדות השוטר עיני עמ' 21 ש' 28 לפר'; עדות השוטר טלמור עמ' 26 ש' 13 לפר'), אלא שבמקביל, כאמור, כיסו את העינית והמצלמות באופן השומט את הקרקע תחת המטרה עליה הצהירו. בדרך זו, מנעו השוטרים האפשרות להזדהות בפני הנאשם, על כל המשתמע מכך.

ההסבר שמסרו השוטרים לפיו מדובר היה בתחבולה שעניינה למנוע מהנאשם לראות את התארגנות הכוח לפריצה, אינו יכול להלום. על מנת שניתן יהיה לפרוץ למקום מושא החיפוש, יש צורך להוכיח כי מחזיק המקום נדרש על-ידי שוטרים מזוהים לאפשר את החיפוש, וסרב לכך. כיצד ניתן לבחון את הדרישה או את הסירוב כאשר נמנע מהנאשם לראות נכוחה כי כוחות משטרה עומדים מחוץ לדלת?

בנוסף, גם העובדה כי במהלך האירוע בוצעה תצפית על חלונות הדירה והכניסה לבניין, באופן בו ככל שהיה נזרק אמל"ח מהדירה, היה הדבר מתועד, מקהה אף היא את הצורך ביצירת "תחבולה" שעניינה הסתרת המצלמות לצורך הפתעת הנאשם. שונים הם פני הדברים כאשר מדובר למשל בחשד להחזקת סם, שאז אפשרות העלמת הראיות קלה יותר ומידית ובמקרה כזה יש חשיבות לאלמנט ההפתעה. באותו עניין, גם העובדה שצו החיפוש, המבוסס על ידיעה מודיעינית, נחתם 10 ימים קודם לכן והמשטרה לא מיהרה לבצעו, אינה עולה בקנה אחד עם ההתנהלות המתוארת. משכך, פעולת הסתרת המצלמות בנסיבות שפורטו לעיל עומדת למאשימה לרועץ.

28. כאן המקום להתייחס להגעתם של מכרים של הנאשם לדירתו בשעות 09:25 (מר זר), 09:45 (מר הרשמן), ו- 09:47 (הרב מנסור), ככל הנראה לצורך לימוד תורה, אשר נתבקשו לעזוב את המקום (ת/13). בהקשר זה, סבורה המאשימה כי קמה הנחה לפיה המבקרים יצרו עם הנאשם קשר ומסרו לו שיש משטרה בחוץ. אין בידי לקבל טענה זו. מדובר בהנחה בלבד שאין לה תימוכין בחומר הראיות, שכן גרסתם לא נשמעה ולא הוצגו פלטי שיחות, על כל המשתמע מכך.

מקטע שלישי- יצירת הקשר עם הנאשם וביצוע החיפוש (11:10-15:30)

29. בשעה 11:10 לערך, מסר השוטר עיני כי זיהה "תנועה" בתוך הדירה ואף ראה גרביים שחורים (ת/7). בעדותו בבית המשפט מסר כי שכב והציץ מתחת לדלת "יכול להיות שהשתמשתי עם מקל כדי להרים. ברמה העקרונית יש גומי" (עמ' 22 החל משורה 6 לפר'). השוטר טלמור הוסיף כי שמע שהשוטר עיני אפילו זיהה "רגליים של אדם עם גרביים בצבע שחור ומכנס בהיר אשר הולכות בבית" (עמ' 28 ש' 1 לפר', ת/8).

לאור האמור, הוחלט על פריצה לדירה על ידי הקצין עלוש באמצעות פטיש (ת/7; ת/8), שכן הסיקו כי הנאשם בדירה, כאשר, כאמור, עד כה הימצאותו בדירה הייתה בספק (ת/18).

30. בנוגע להשתלשלות האמורה, יש להעיר את הדברים הבאים: ראשית, קשה להלום כי ניתן היה להבחין תחת חריץ בדלת מאסיבית ומשוריינת, שספק אם קיים כזה, בפרטי לבוש של אדם מתהלך בבית, בוודאי לאור העדות כי לא היו ברשות השוטר עיני אמצעי ראייה מיוחדים (עמ' 22 ש' 11 לפר'). שנית, ואף אם ניתן היה לקבל את דברי השוטר עיני, ממילא לא היה די בכך כדי לפרוץ את הדלת, שהרי כל שארע בשלב זה, הוא כי השוטרים ידעו בוודאות כי יש מישהו בבית, אולם טרם התגבשו השלבים של ההזדהות, הדרישה והסירוב לחיפוש, שרק בהתקיימותם קמה עילה לכניסה בכוח.

31. לאור ניסיון הפריצה, הגיע הנאשם לדלת ושאל "מי זה" וביקש כי יזדהו וכדברי הקצין עלוש "הוא עמד ליד הדלת, ליד המסך, הוא שאל מי זה והראיתי את התעודה" (עמ' 55 ש' 6). יובהר, כי אין חולק כי על מנת להציג לנאשם את תעודת המינוי, הסיר הקצין עלוש את כיסוי מצלמת העינית וזאת בשעה 11:10 (עמ' 54 ש' 26 לפר'; מזכר הבהרה ת/17).

32. או אז, ניסה הנאשם לפתוח את הדלת ללא הצלחה שכן בינתיים התעקמה בשל הלמות הפטיש, והוזעק למקום כוח יס"מ המצויד בערכת פריצה הידראולית מיוחדת שהגיע בשעה 12:20 (ראה עדות אהרון לוי עמ' 85 לפר'; ת/7, עדות הקצין עלוש עמ' 62 ש' 19 לפר'; ראה עדות הנאשם עמ' 73 לפר'). בהמשך, בוצע החיפוש ללא מציאת אמל"ח עד לשעה 15:30.

33. לא נעלמו מעיני דבריהם של השוטר עיני והקצין עלוש בדוחות הפעולה בדבר חלוף פרק זמן של כ- 15 דקות מרגע ניסיון הפריצה ועד שהנאשם פנה אל השוטרים וביקש כי יזדהו (ראה ת/7, ת/13, בהתאמה). עם זאת, בשל הקושי של השוטרים לשרטט לוח זמנים מדויק, כפי שעלה במהלך עדויותיהם (סעיף 16 לעיל), ולאור העובדה שהשוטר נוביק דיבר על "רק מספר דקות" (עמ' 18, ש' 9 לפר'), יש קושי לבסס נתון זה (15 דקות) כממצא עובדתי, ויש לקבוע, על סמך מכלול הראיות, כי מרגע שהוסר הכיסוי מהמצלמה והוצגה תעודת שוטר, ניסה הנאשם לפתוח את הדלת לשוטרים (ראה הצהרת ב"כ המאשימה עמ' 72 ש' 29 לפר'). בכל מקרה, גם אם ניתן היה לקבוע כי הנאשם התמהמה "מספר דקות" בשלב זה, ולא כך הם פני הדברים, הרי שלא מדובר בפרק זמן שיש בו כדי לגבש עבירה של הכשלת שוטר במילוי תפקידו.

34. בכל הנוגע לטענת המאשימה לפיה דברי הנאשם לקצין עלוש מיד לאחר פתיחת הדלת בדבר זיהוי השוטר עיני "דרך הצג" (ת/13 עמ' 2) מלמדים כי הנאשם ידע על נוכחות השוטרים עוד לפני השלב שבו הוסר כיסוי המצלמות, הרי שאין בידי לקבלה. בהקשר זה יצוין כי הנאשם הבהיר בעדותו כי התייחס בדבריו אלה לזיהוי השוטר עיני לאחר שהלה הציג את תעודת המנוי דרך הצג (עמ' 72 ש' 25 לפר'), ולא ניתן, על רקע ההשתלשלות האמורה, לשלול הסבר זה.

סיכום ההתרחשות והמסקנה המשפטית

35. הממצאים העובדתיים מלמדים כי בשעה 06:19 הגיעו השוטרים לדירת הנאשם, נקשו בדלת וצלצלו בפעמון, כאשר בשעה 06:49 כיסו את עינית הדלת והמצלמות. בשלב זה, למשמע הדפיקות והצלצול המתגברים, התעורר הנאשם משנתו, אלא שפעולת הסתרת המצלמות מנעה ממנו את האפשרות לברר מי הגורמים שנמצאים מעבר לדלת. הנאשם, אשר הוזהר קודם לכן על-ידי המשטרה בדבר חשש לפגיעה בחייו, בחר להמתין בממ"ד עד יעבור זעם. בשלב מסוים, החליטו השוטרים לפרוץ לדירה, אז, למשמע הלמות הפטיש, ניגש הנאשם לדלת הכניסה. בנקודת זמן זו ולאחר שהסירו הכיסוי, הזדהו השוטרים בפני הנאשם, הבהירו לו כי יש ברשותם צו חיפוש, אז נעתר הנאשם לדרישתם לאפשר כניסה לבית. בשל עיוות בדלת, הכניסה לבית התאפשרה רק לאחר שהגיעו שוטרים מצוידים באמצעי פריצה הידראוליים.

36. כפי שעולה מן הראיות, לא ניתן לקבוע, ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, כי בשלבים שקדמו להצגת תעודת המינוי לנאשם דרך העינית ולדרישה כי יאפשר להם כניסה, ידע הנאשם כי מעבר לדלת נמצאים שוטרים האוחזים צו חיפוש ולא גורמים אחרים שבאו לפגוע בו. כפי שצוין לעיל בפרק המשפטי, עבירה של הכשלת שוטר המבקש לבצע צו חיפוש מתגבשת רק לאחר שמוכח כי השוטר הזדהה בפני מחזיק המקום ודרש ממנו לאפשר כניסה לצורך ביצוע חיפוש, והגם שהלה היה מודע לכך, פעל במטרה למנוע החיפוש, לרבות בהתנהגותו הפאסיבית.

37. כאן המקום לציין, כי הנאשם בחר לשתוק בשתי חקירותיו במשטרה. עם זאת, יצוין כי בתחילת החקירה הראשונה מסר הנאשם גרסה תמציתית הכוללת את עיקרי הדברים, אותם הרחיב בבית המשפט, כך שיש קושי לראות בגרסה המפורטת משום עדות כבושה, כפי שבקשה המאשימה. להשלמת התמונה ראוי להביא את דבריו כלשונם: "כשקמתי לכל דפיקות ראיתי שכיסו את מצלמות דלת ביתי ושמעתי דפיקות חזקות. חששתי שאנשים באים לפגוע בי. הסתגרתי בחדר אחורי בבית עד אשר השוטרים פרצו את הבית.....אינני סומך על יחידה חוקרת זו שתנהל החקירה ביושר ולכן אני שומר על זכות השתיקה" (ת/1, עמ' 1).

טענות הגנה

טענת "תפירת התיק"

38. לטענת הנאשם, המשטרה, בניצוחו של מלכה, ששימש ממלא מקום ראש המפלג הרלבנטי, "בנתה" את התיק "יש מאין" במסגרת אכיפה מוגברת כלפיו כיעד משטרה בכיר. לדבריו, במהלך השנים, למרות תדירות גבוהה של חיפוש בביטו, תמיד שיתף פעולה, כפי שאף אישרו השוטרים במהלך המשפט, ולא הייתה לו כל סיבה להתנהל הפעם באופן מכשיל, ומי שהתנהל באופן שונה לטעמו היו השוטרים אשר באו, כלשוננו, "כגנבים בלילה" (עמ' 75 ש' 15 לפר'). אין בידי לקבל את טענת הנאשם, שכן לא עלה בידיו, אף לאחר שזימן את מלכה כעד הגנה מטעמו, לבסס התנהלות מתעמרת.

טענת מחיקת תיעוד המצלמות

39. הנאשם טען כי הגנתו נפגעה בשל כך ששרת המצלמות שנתפס בביטו על ידי המשטרה נמחק במכוון, שכן, לשיטתו, לא מן הנמנע כי התיעוד היה מסייע בידו. בהקשר זה יצוין, כי לא הוברר מי תפס את השרת, היכן שהה הפריט כל העת עד לבדיקתו על ידי השוטר אדרי ביום 18/3/13 (ת/12), והיכן נמצא הכונן הקשיח (ראה עדות הקצין עלוש עמ' 61 ש' 26 לפר'; עדות השוטר אדרי עמ' 50 ש' 18 לפר'). לפיכך, הגם שנושא זה מעורר אי נוחות (ראה הצהרת ב"כ המאשימה לפיה אין עד שיכול לשפוך אור על השאלה אם תכנים נמחקו מהפריט שנתפס, עמ' 87 ש' 14 לפר'), לא מצאתי שיש בכך כדי להשליך על ביורר האשמה לכאן או לכאן.

סוף דבר

40. ככל שניתן היה לקבוע בוודאות הנדרשת כי הנאשם בחר שלא להיענות להוראות השוטרים ולפתוח את דלת ביתו על מנת לאפשר חיפוש וזאת במשך זמן לא מבוטל, ברי כי היה מקום להרשיעו. אלא, שבענייננו, הדברים שונים בתכלית השינוי כמוסבר בהרחבה בהכרעת הדין, ומשכך מצאתי לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ח ניסן תשע"ז, 24 אפריל 2017, במעמד הצדדים